

«ЗА УКРАЇНОЮ НЕХАЙ ЗАПЛАЧЕ

ДЗВІН»

Так заповіла у далекій Канаді своїм 8 дітям, 80 онукам та правнукам уродженка Терешова Л.А.Баласюк, котра на 99 році життя відійшла у небуття і з 1930 року не бачила України.

Колись батько казав мені: «До старості дожити не так вже й важко у порівнянні з тим, як пережити старість». Справді, інколи непосильною стає ця ноша - втримати на плечах віковий тягар.

Люба Антонівна Баласюк тримала життєвий дух у своєму серці дев'яносто вісім літ і чотири місяці. Тримала далеко від батьківщини і Батьківщини, що, безперечно, додавало гіркого присмаку до життєвих принад.

Трапилося так, що далекого 1930 року вона із чоловіком Карпом змушена була покинути рідний Терешів. Продавши, по суті, за безцінь клапоть землі, який мали у власності, подалося молоде подружжя у пошуках щастя до Канади.

Провінція Монітоба зустріла їх холодно. І не стільки погодою, як «дикими» умовами прожитку. Так, землі для обробітки тоді бери, скільки душа забажає. Але перш, ніж вона вродить, варто було добре попотіти, щоб викорчувати дерева, чагарники, розчистити й вирівняти горбисту місцину.

А потім, коли дещо обжилися, довелося витримати новий удар - економічний. Канада пам'ятає тодішній період інфляції. Чи не найважчий у своїй історії. Зібрали Баласюки хороший урожай зерна, виходували на своїй фермі більше десятка свиней, а збути товар, хоч плач, ніде не можна. Поплакали, погорювали та й вирішили, що на цій землі щастя довіку їм не бачити.

Подалися у протилежний південний куток Канади, економічно розвиненіший. Однак, де б не був справжній се-

лянин, його більш приваблюватиме не мануфактура, а земля. Знову Баласюки взялися за її обробіток. День за днем, рік за роком - ось так з часом розширили своє фермерське господарство до 18 гектарів. Вирощували тут і зернові, і виноград, і персики. Робота спорилася. Дохід був відчутний. Єдине, що втратили, - роки. Не зчулися Карпо та Люба Баласюки, як зістарилася. Почало підводити здоров'я. А без нього - яка робота... До того ж, у 1984 році Любов Антонівна залишилася вдовою.

Зрештою, її серце не залишилося самотнім, адже за своє життя виховала восьмеро дітей. Кожен із них прихильно та люб'язно ставився

до матері, кожен із них бажав доглянути її у своїй домівці. Але тамтешні життєві канони дещо різняться від наших. І жінка зробила вибір на їх користь: «Краще я піду, як усі, у будинок для престарілих. А ви, діти, почастіше навідуйтеся до мене».

Кожного тижня відвідувала немічну рідня. Кожного тижня дарувала їй життєву наснагу. А скільки було радості в Люби Антонівни, коли до неї завітав племянник Павло Балас. Він приїхав з України, з рідного Терешева. Довго не відпустила його з обіймів. А потім годинами розпитувала про ріднюкрай: про ліс, у якому колись, ще дитинчам, заблукала, збираючи гриби; про односельців, котрих завдяки своїй

феноменальній пам'яті знала і поіменно, і попрізвищно; про липу, з якої неодноразово рвала цвіт і в кронах якої ховалася від спеки...

Розпалалася, розчулилася від подарунків, привезених з України. Не могла надивитися на рушника з українським вишитим орнаментом. Цілувала дерев'яні кухонні вироби - ложки, копистки, сільнички, бо подібними користувалася у дитинстві. А наостанок, щиро порадівши, переконливо мовила: «Ні, я повинна бачити край нааяу. Я повинна піти до краю». Краєм, зазвичай, вона називала Україну.

Доля склалася таким чином, що на батьківщині матері побував лише її син Володимир. Декілька років тому він гостював у Терешові у Павла Баласа. Залишився приємно враженим від української гостинності та природи, про що, до речі, розповідав на сторінках часопису «Гомін».

А ось мрія Любові Антонівни так, на жаль, і не збулася. На багатий вечір нинішнього року, не дотягнувши краплю до сотні літ, вона спокійно відійшла у небуття у далекій Канаді. Відійшла людина, з душі якої ніколи не вивітрювався український дух.

Усвідомлюючи, що її життя невдовзі кане у Лету, жінка заповіла, щоб на похоронах службу Божу правили і англійською, і українською мовами. Рідня виконала волю спочилої у Бозі.

А ще Любов Антонівну, найстарішу, мабуть, переселенку з України в Канаду, в останню путь прийшли проводити майже всі з її 80 онуків та правнуків. Такого родовідного набутку і такої пошани удостоюється, погодьтеся, не кожен...

Євген ЦИМБАЛЮК.